

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 110 1 Ἰουνίου 2003

Ἡ ἔκτη αἴσθησις.

«Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...». Πιστεύω στήν «ὑπέρ λόγο καί ἔννοια» ὑπαρξή Του. Πιστεύω στήν πανσοφία Του. Πιστεύω στήν ἄπειρη δύναμή Του. Πιστεύω στήν ἀπροσμέτρητη καί ἀπερινόητη ἀγάπη Του. Ἡ πίστις μου εἶναι ἡ ἔκτη αἴσθησί μου. Ἡ ἰκανότητα, ἡ φυτεμένη μέσα μου ἀπό τό πανσθενουργό χέρι τοῦ Πλάστη μου, πού μέ φέρνει ἔξω καί πάνω ἀπό τήν ὑλική πραγματικότητα καί μοῦ δίνει τήν εὐχέρεια νά λούζομαι στό φῶς τοῦ Θεοῦ.

Τό Θεό δέν Τόν ἀνακαλύπτω καί δέν Τόν γνωρίζω μέ τά εὐαίσθητοποίημένα αἰσθητήριά μου. Μῆτε μπορῶ νά τόν ἐγγίσω μέ τήν κλιμάκωση τῶν λογισμῶν μου σέ μιὰ ἀτέρμονη φιλοσοφική διερεύνηση. Δέν τόν βλέπω μέ τό διεισδυτικό μάτι μου. Δέν τόν ψηλαφῶ μέ τό ἐρευνητικό χέρι μου. Οὔτε εἶμαι ἰκανός νά Τόν συναντήσω μέ τήν περιπλάνησή μου στό λαβύρινθο τῶν ἐννοιῶν, πού συναρμολογοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, μέ τήν ψευδαἴσθησις, πῶς υπερβαίνουμε τήν περατότητά μας καί βυθιζόμαστε στήν ἄπειρη σοφία καί στό ἄπειρο κάλος.

Τό κάλος ἢ τή δύναμη ἢ τή χρηστικότητα, πού τά προσεγγίζω μέ τίς δικές μου γνωστικές δεξιότητες, ἢ τά ἀντιλῶ, ὥς πακέτα ἐπιστημονικῆς γνώσης καί ἐμπειρίας, τά θαυμάζω, τά χαίρομαι, τά κλώθω στά χέρια μου καί στό μυαλό μου. Προσπαθῶ νά τά κάνω ἀναφαίρετο ἀπόκτημά μου καί ὄργανο ὑποβοηθητικό τῆς εὐημερίας μου. Δέν ἀποτολμῶ, ὅμως, τήν κατάχρησι. Δέν πατάω στό βάθρο τῆς ἀνθρώπινης

ἐπιστήμης, γιά νά ἐξιχνιάσω τόν ἄπειρο καί ἀπρόσιτο κόσμο τοῦ Θεοῦ. **Η** ἐπιστήμη, ἀπλωμένη, ἐξειδικευμένη καί ὀργανωμένη, εἶναι ἡ κοπι-
 αστική περιπλάνηση τοῦ γένους μας στήν ἀπέραντη καί πανέμορφη
 κτίση. Στή Δημιουργία τοῦ Θεοῦ. Πού εἶναι τό ἐκτύπωμα τῆς θείας
 σοφίας καί τῆς ὑπερτέλειας ἁρμονίας. Ὁ Θεός, ὥστόσο, ὑπέρκειται. Καί
 τῆς προσωπικῆς μου διερεύνησης καί τῆς ἐπιστήμης μου καί τῆς πε-
 ριγραφικῆς μου ἱκανότητας. Εἶναι πάνω καί πέρα ἀπό ὅλα. Ὁ «ἐπέ-
 κεινα» τῶν δημιουργημάτων Του καί τῆς ἱστορικῆς ἀνέλιξης. Ὁ ἀμεσό-
 τατα «παρών» καί ὁ αἰώνια «ξένος». Ὁ προσιτός κατά τό «διάλογο
 ἀγάπης» καί ἀπροσπέλαστος κατά τήν ψυχρή, φιλοπερίεργη ἔρευνα
 μας.

«Θεόν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε. Ὁ μονογενὴς Υἱός, ὁ ὢν εἰς τόν κόλπον
 τοῦ Πατρός, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α' 18). Τό Θεό δέν μπόρεσε
 ποτέ κανένας νά τόν ἀντικρύσει. Ὁ μονογενὴς Υἱός, ὁ αἰώνιος Λόγος,
 πού βρίσκεται προαιώνια καί θά βρίσκεται αἰώνια στόν κόλπο τοῦ ἄναρ-
 χου Πατέρα, ἐκεῖνος μᾶς ἐμπιστεύτηκε τίς ἀπαραίτητες ἐξηγήσεις.

«Ἄπειρον τό θεῖον καί ἀκατάληπτον· τοῦτο μόνον αὐτοῦ καταληπτόν,
 ἡ ἀπειρία καί ἀκαταληψία» (Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: Ἑκδοσις ἀκριβῆς
 τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως). Τό θεῖο εἶναι καί ἄπειρο καί ἀκατάληπτο. Ἐ-
 κεῖνο, μόνο, πού μπορούμε νά προσεγγίσουμε, εἶναι ἡ μοναδικότητα τῆς
 «ἀπεραντισσύνης» Του καί ἡ δική μας ἀδυναμία νά τό κατανοήσουμε σ'
 ὅλο τό πλάτος καί τό βάθος τῆς «ἀπειρίας» Του.

Οσα σκαλοπάτια καί ἂν ἀνεβεῖ ἡ ἐπιστήμη, ὅσες ἐπιτυχίες καί κατα-
 κτήσεις καί ἂν καταγράψει στόν τόμο τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς,
 δέ θά κατορθώσει νά ξεπεράσει τό ὀριοθέσιο τοῦ κτιστοῦ κόσμου καί
 νά πλησιάσει ἐρευνητικά τό ἄπειρο καί ἀνέγγιχτο πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.

Οταν ἡ ψυχὴ μου ἀναζητᾷ τό Θεό, ἀφήνω στήν ἄκρη τήν
 μεθοδολογία, πού χαρακτηρίζει τήν ἐρευνητική ἐνασχόληση μέ τά
 ὑλικά δημιουργήματα, ξεπερνᾷ τά δεδομένα καί τίς ἐμπλοκές τῶν
 προσωπικῶν μου συλλογισμῶν καί παραδίνομαι ἀνεπιφύλακτα στήν
 ὁμολογία, πού εἶναι στάλαγμα θείας Ἀποκάλυψης.

Η ἀπαγγελία τοῦ «Συμβόλου τῆς Πίστεως» δέν εἶναι πρόχειρη αὐ-
 τοπαράδοση στό «ἄγνωστο» ἢ στό «ἐνδεχόμενο» ἢ στό «φημολο-
 γούμενο». Εἶναι κατάθεση σχηματισμένης πεποίθησης. Καθὼς φέρνω
 στά χεῖλη μου τήν πρώτη φράση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως μας νοιώθω
 νά ἀνοίγεται μπροστά μου ὁ οὐρανός. Νά ἀποκρυπτογραφεῖται τό
 μυστήριο τοῦ κόσμου. Νά ἐκδιπλώνεται ὁ ἱστός τῆς παγκόσμιας ἱστορίας.
 Νά ἐκκύνεται, μέ ἀτέλειωτους κυματισμούς, ἡ θεία Ἀγάπη. Νά γέρνω
 ἐγώ, ὁ μικρός καί φτωχός ἄνθρωπος, μέ ἐμπιστοσύνη παιδιοῦ, στήν
 θερμή ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μετανάστευση τῶν θαυμαστῶν

Φαινόμενο έντυπωσιακό. Ἀλλά καί τραγικό. Τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο τόν ἐγκαταλείπουν, σταδιακά, οἱ θαυμαστές του. Μεταναστεύουν, ἀτομικά ἢ καί ὁμαδικά, στό στρατόπεδο τῆς ἐπιφύλαξης καί τῆς δυσαρέσκειας. Παύουν νά τοῦ πλέκουν στεφάνια ἐγκωμίων. Καί ἐκπέμπουν στεναγμό κατήφειας καί ἀπογοήτευσης, κάθε φορά, πού ἡ εἰδησεογραφία ἢ ἡ φιλική ἀνακύκλωση τῆς καθημερινότητος ἐγγίζουν τό ἀρχιεπισκοπικό πρόσωπο.

Ἐκεῖνοι, πού, διακριτικά καί παρασκηνιακά, ἔβαλαν πλάτες, γιά νά ἀναρριχηθεῖ στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, τόν κρίνουν τώρα ἀκατάλληλο. Ἐκεῖνοι, πού τόν ψήφισαν, ἀναιροῦν τήν ἐμπιστοσύνη τους. Ἐκεῖνοι, πού πίστεψαν, ὅτι εἰσφέρει φερέγγυο λόγο καί ἀποδέχτηκαν τίς φανταχτερές ὑποσχέσεις του, τίς ὑπομνηματίζουν μέ σκοπτική διάθεση. Ἐκεῖνοι, πού τόν συνόδεψαν στά συλλαλητήρια καί τόν χειροκρότησαν, οἰκτίρουν τή νοημοσύνη τους καί μεταλλάσσουν τή συμπεριφορά τους. Ἕνας-ἕνας, σοβαρά προβληματισμένος ἢ βαθειά πικραμένος, ἀποχωρεῖ ἀπό τήν ὁμάδα τῶν ὑποστηρικτῶν του. Αὐτονομεῖται ἀπο-

γοητευμένος καί ἀποσύρεται στή σιωπή. Ἡ ἐντάσσεται, μέ κατεβασμένο τό κεφάλι, στό κλιμάκιο τῆς ἀντίδρασης. Ἀκόμα καί κεῖνοι (ρασοφόροι καί λαϊκοί παράγοντες τῆς διαπλοκῆς), πού, προεκλογικά, ἐκτέθηκαν δημόσια, προσπαθώντας νά λουστράρουν τό προφίλ του καί νά τό παρουσιάσουν ὡς χαρισματικό καί γνήσια ἡγετικό, σήμερα δέ διστάζουν νά δημοσιοποιήσουν ἀνοιχτά τή διάψευση τῶν ἐλπιδῶν τους καί νά ὁμολογήσουν τήν ἀγωνία τους γιά τό «αὔριο».

Πέντε χρόνια συμπληρώθηκαν, ἀπό τή μέρα, πού ὁ κ. Χριστόδουλος ἀνέβηκε, μέ ἀγέρωχο, έντυπωσιακό βηματισμό, τά σκαλοπάτια τοῦ πρώτου θρόνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀπό τότε, πού διακήρυξε, μέ κάποιο δάκρυ στήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, πώς θά ἀναλωθεῖ, σά λαμπάδα, γιά τήν Ἐκκλησία καί μόνο γιά τήν Ἐκκλησία. Ὅτι θά μοχθήσει, γιά τήν ἀναβάθμιση τοῦ Ἀγιοπνευματικοῦ, Συνοδικοῦ σχήματος διοίκησης. Ὅτι θά προβάλει τά στήθη του, γιά νά μή παραβιάσουν, ἀπό δῶ καί πέρα, τήν πύλη τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου οἱ ἀνάξιοι καί νά μή βρεθεῖ ἡ Ἐκκλησία στό ἐδώλιο, στιγμα-

τισμένη καί ένοχοποιημένη, ότι άνέχεται νά καταπατούν τά Άγία των Άγίων πρόσωπα, πού καταισχύουν την άντρική άξιοπρέπεια. Ότι θά θεραπεύσει τίς πληγές, πού προκάλεσε ή άσυνδοσία του παρελθόντος καί θά οίκοδομήσει, μέ συνετές κινήσεις, την ένότητα του Σώματος της Έραρχίας.

Πέντε όλόκληρα χρόνια διάβηκαν, άπό τότε, πού ο Χριστόδουλος έδινε όρκο, μπροστά στό μέγα Άρχιερέα Ίησοϋ Χριστό καί στή συναγμένη Έκκλησία, ότι θά σεβαστεί τους Έρεούς Κανόνες. Ότι θά περπατήσει μέσα στα πλαίσια τά χαραγμένα μέ τίς συμπεριφορές καί μέ τό αίμα των άγίων Πατέρων μας. Ότι θά μείνει, διά βίου, ό ταπεινός ποιμένας, ό άφοσιωμένος λάτρης του Σταυρωμένου καί ό πιστός διάκονος του πληρώματος της Έκκλησίας.

Οί πολλοί άποδέχτηκαν τότε μέ «καλή πίστη» καί μέ ένθουσιασμό τίς ύποσχέσεις του. Τίς θεώρησαν συμβόλαιο. Καί τό άρχιερωθέτησαν στην καρδιά τους. Οί Έπίσκοποι, πού τον είχαν ψηφίσει, μέ έκδηλη την ίκανοποίηση, κύταξαν κατάματα τό λαό καί τον διαβεβαίωσαν, πώς ή σελίδα γύρισε. Σύντομα ή έκκλησιαστική διοίκηση θά πάρει τή σωτήρια στροφή. Θά φύγει άπό τό τέλμα. Άπό τή λάσπη των γήϊνων παθών. Άπό την κούφια χλιδή. Άπό την ύποπτη σκοπιμότητα. Στόν όρίζοντα θά φανεί φώς. Διαφάνεια καί καθαρότητα. Καί όλοι θά άναπαυτούν μέ την ύλοποίηση των φωτισμένων έπαγγελιών του νέου προκατήμενου. Ό λαός, ό άγνός καί εύπιστος λαός δέχτηκε μέ ίκανοποίηση τό εύφρόσυνο μήνυμα. Καί «έκρότησε τάς χείρας μετ' εύφροσύνης». Χειροκρότησε καί προσευχή-

θηκε. Άπό τό βαθύ πηγάδι της καρδιάς άνέβασε στά χείλη άγνή καί όλόθερμη εύχή. Λόγο ένίσχυσης στόν καινούργιο ποιμενάρχη των Άθηνών. Καί μεσιτευτική ίκεσία στό θρόνο της Θείας Χάριτος. Ίκέτευσε νά του δώσει ο Κύριος τόλμη καί παρρησία καί έμπνευση, γιά νά στηλώσει την έρειπωμένη σκηνή του αγιάσματος. Νά τον άξιώσει, νά πορευτεί «ώς κριός έπίσημος, άγόμενος εις σφαγήν» (Μαρτύριο άγίου Πολυκάρπου). Καί νά τον χειραγωγήσει «εις πᾶν έργον άγαθόν» (Β' Κορινθ. θ' 8).

Αυτά συνέβηκαν τότε. Πρίν άπό πέντε χρόνια. Άλλά τά γεγονότα, πού έτρεξαν στό μεταξύ διάστημα, έσβησαν τίς έλπίδες. Καί πάγωσαν τίς καρδιές. Σά νά έπνευσε λίβας καί νά έκαψε τά όνειρα. Σά νά μπήκαν στην Έκκλησία του Ίησοϋ Χριστοϋ ληστές καί ρήμαξαν τό θησαύρισμα της ήθικης άκεραιότητας καί της άγάπης. Σά νά έγκαθιδρύθηκε, άπροσδόκητα, καθεστώς στυγνής δικτατορίας καί άλυσόδεσε τίς έλεύθερες εικόνες του Θεοϋ.

Οί έπαγγελίες του 1998 δέν έγιναν ποτέ πράξη. Οί έπίσημες δεσμεύσεις του κ. Χριστόδουλου θάφτηκαν στά ντουλάπια του πληθωρικού, αλλά άπατηλοϋ, διαφημιστικού του έργαστηρίου. Η Συνοδικότητα καταπροδώθηκε. Η άξιοκρατία κατάντησε «ράκος άποκαθημένης» (Ήσαΐου ξδ' 5). Η άδελφοσύνη των ισότιμων καί συνυπεύθυνων Μητροπολιτών έρμηνεύτηκε καί έπιβλήθηκε ως σύστημα ύποταγής στην ήγεμονία του «πρώτου». Καί οί πολλοί έξαναγκάστηκαν νά άποδεχτούν τον ύποβιβασμό τους στην

κλάση καί στίς ἀρμοδιότητες τῶν βο-
ηθῶν Ἐπισκόπων.

Ἡ συμπεριφορά αὐτή, ἡ ἀσύμβατη
μέ τίς ἐπαγγελίες καί διαμετρικά ἀντί-
στροφη πρὸς τίς προσδοκίες, ἀπογοή-
τεψε καί τόν Ἱερό Σύλλογο τῆς Ἱεραρ-
χίας καί τίς χιλιάδες τῶν ταπεινῶν
πρεσβυτέρων καὶ ὁλόκληρο τό πλήρω-
μα τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλη-
σίας μας.

Σήμερα, μετὰ ἀπὸ τὴν πεντάχρονη
ἀρχιεπισκοπικὴ κούρσα τοῦ κ. Χριστό-
δουλου, μέσα στὴν ἀνατολικὸν τύπου
χλιδὴ καί στὴ σπάταλη ἐκμετάλλευση
τῆς τηλεοπτικῆς βιτρίνας, τό κύρος του
καί ἡ λάμψη τοῦ προσώπου του ἐμ-
φανίζονται, στὸν πίνακα τῶν λαϊκῶν
ἐκτιμήσεων καί τῶν ἐπίσημων δημο-
σκοπήσεων, σέ ροὴ καθοδική. Ἀντί-
στροφη πρὸς τὴν τεχνητὴ, τὴν ἐπίμονη
καί τὴν ἐξεζητημένη ἐπιδίωξή του. Ὁ
ἐνθουσιασμός ἐκφυλίζεται σέ ἐπιφύ-
λαξη. Ἡ ζητωκραυγὴ μεταποιεῖται σέ
παράπονο. Τό ἡχηρὸ χειροκρότημα
ἐξελίσσεται-ἰδιαίτερα στὰ νεανικὰ πε-
ριβάλλοντα-σέ καζούρα.

Οἱ πληρωμένοι κάλαμοι τοῦ ἔσμου
τῶν κολάκων του δὲν ἀνέστειλαν, οὔτε
γιά μιά στιγμή, τὴ διαφημιστικὴ τους
«καμπάνια». Συνεχίζουν «φιλότιμα»(!)
νά τὸν ἱστοροῦν ὡς ἥρωα καί νά τὸν
ζωγραφίζουν ὡς μάρτυρα. Συνασπι-
σμένοι καί ὀργανωμένοι, κάτω ἀπὸ τό
ἄγρυπνο μάτι τοῦ Χριστόδουλου, ἰδρω-
κοποῦν νά σπρώξουν μπροστὰ τό
ἄρμα τῆς ἡγεμονικῆς προβολῆς του καί
νά ἀνεβάσουν (ἔστω καί κατὰ τι) τίς
«δημοσχεσίτικες» μετοχές του. Τὰ ἐπί-
σημα καί τὰ ἀνεπίσημα ἐντυπα τῆς Ἐκ-
κλησίας, ἀρκετὰ σέ ἀριθμὸ καί πλούσια
σέ σελίδες, ὑπερφορτώνονται, ἀντί-

δεοντολογικά, μέ κείμενα καί μέ φω-
τογραφίες, πού στοχεύουν στὴν ἀνά-
δειξη καί στὴν ἐπιβολὴ τοῦ ἀρχιεπι-
σκοπικοῦ εἰδώλου. Οἱ ἐφημερίδες, πού
φωτογραφίζουν καί σχολιάζουν τὴν
ἐπικαιρότητα, βομβαρδίζονται μέ γρα-
πτὸ ἢ φωτογραφικὸ ρεπορτάζ, στό
σύνολό του ἀσήμαντο, πού ἐπιδιώκει
νά κρατήσῃ ζωντανή τὴν εἰκόνα του
στὴ μνήμη καί στὰ ἐνδιαφέροντα τῆς
λαϊκῆς μάζας. Οἱ τηλεοπτικὲς κάμερες-
καί ἰδιαίτερα τῶν συγκροτημάτων τῆς
σκοτεινῆς διαπλοκῆς-ζουμάρουν, μέ
νυχθήμερο πρόγραμμα καί μέ ἀδι-
αφανεῖς προθέσεις, στό τεχνητὰ στυλ-
βωμένο πρόσωπό του. Μεγιστοποιοῦν
τὴν ἀσήμαντη, σχεδὸν ἐφηβικὴ, παρέμ-
βασή του στὴν ἐπικαιρότητα. Ἡ πε-
ρισυλλέγουν προσεκτικὰ τό ὑποκριτι-
κὸ δάκρυ τῆς δῆθεν συγκίνησής του.
Τὰ παρουσιάζουν ὡς στοιχεῖα χαρι-
σματικά καί ὑπεροχικά, ἱκανὰ νά προ-
ωθήσουν τὴ φήμη του ὡς ἀναμορφωτὴ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης καί ὡς
ἀξιόμαχο διαχειριστὴ τῆς Ὁρθόδοξης
πολιτιστικῆς κληρονομίᾱς μας.

Ἡ δημοσιογραφικὴ καμπάνια, πλη-
ρωμένη ἢ ἐνταγμένη στό σύστημα τῆς
διαπλοκῆς, προσπαθεῖ νά ἀναστρέψῃ
ἢ, τουλάχιστο, νά ἐπιβραδύνῃ τὴν κα-
τολίσθηση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ κύ-
ρους. Ἀγχωμένη, διοχετεύει στό χρη-
ματιστήριό τῆς δημοτικότητας και-
νούργια πακέτα διαφημιστικῶν μετο-
χῶν. Διαφημίζει δηλώσεις. Ἐξαγγέλλει
ἔργα. Ἱστορεῖ πλασματικές παρεμ-
βάσεις στό ἑλληνικὸ ἢ στό εὐρωπαϊκὸ
«γίγνεσθαι». Πλάθει τὴν ἄμορφη ὕλη
τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀπραγμοσύνης
σέ ρέκτη ἡγέτη καί σέ ἀκατάβλητο ἡ-
ρωα.

Παρ' ὅλες, ὅμως τίς διακηρύξεις καί

τίς διαφημίσεις, τή φωτογραφική καί «εικονική» ἐμφάνιση λαμπροῦ μεγάλειου, δέν κατορθώνεται ἡ ἐπιθυμητή ἀνάκαμψη. Δέν ὑπερκαλύπτεται ὁ τρομακτικός θόρυβος τῶν ἀπανωτῶν ἠθικῶν ἐκρήξεων τοῦ Χριστοδουλικοῦ περιβάλλοντος. Καί δέν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπόσβεση τῶν κραδασμῶν, πού ἀφήνουν πίσω τους τά σκάνδαλα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ χώρου. Τά πραγματικά γεγονότα-τοῦ προσκηνίου καί τοῦ παρασκηνίου-πού γνωστοποιῶνται καί ἀναμεταδίνονται μέ τό παραδοσιακό ἄρμα τῆς «ἐμπιστευτικῆς» ἐνημέρωσης καί τοῦ φιλικοῦ ψιθύρου, μπλοκάρουν τό μηχανισμό «δημόσιων σχέσεων», ἐξουδετερώνουν τή μελετημένη καί ὀργανωμένη προπαγάνδα καί ἀνατρέπουν τό σαθρό βᾶθρο τῆς προβολῆς τοῦ ἡγέτη, πού παρελαύνει μέ ἔνδυμα ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ καί μέ βηματισμό κοσμικοῦ δυνάστη. Τόν ἀπογυμνώνουν ἀπό τή λεοντή. Καί τόν ἐλέγχουν ἀφερέγγυο.

Οἱ τηλεθεατές ἢ οἱ ἀκροατές δέν ἀλιεῦνται μέ τό δόλωμα τῆς πληρωμένης διαφήμισης. Ἐρευνοῦν. Κατατοπίζονται. Σχηματίζουν προσωπική γνώμη. Καί ἐκτιμοῦν «κατ' ἀξία» τά πρόσωπα καί τά γεγονότα. Αὐτά, πού, στό σύνολό τους, σηματοδοτοῦν τό «φαινόμενο Χριστόδουλος».

Οἱ μελαγχολικές κρίσεις ἀναπαράγονται στόν ἀγρό τῆς Ἐκκλησίας καί ἐδραιώνονται μέ ταχύτατο ρυθμό. Ἡ ἀπογοήτευση ἀπλώνεται καί γίνεται «κοινή γνώμη». Ὑστερα ἀπό πέντε χρόνια ἡγεμονικῆς προέλασης καί ἐπίδειξης πλαστοῦ γοήτρου, ἡ μετοχή «Χριστόδουλος» διακινεῖται σέ κλίμα-κα σαφῶς πτωτική. Καί ἡ ἀξία της εἶναι

κυριολεκτικά ἐξευτελισμένη. Δέν ἀντιπροσωπεύει μέγεθος ἡγετικό. Πρόσωπο, πού νά μετράει, ὡς παράγοντας προσδιορισμοῦ τῆς Ὁρθόδοξης «εἰκόνας» καί ὡς μοχλός προόδου τοῦ «κοινωνικοῦ γίνεσθαι». Ὅποιοι καί ἂν κεντρίσετε νά ἐκφράσει ἀποψη, θά σᾶς ἀπαντήσει μέ σκεπτικισμό ἢ μέ τεκμηριωμένες ἐπιφυλάξεις. Ἀπό ὁποιαδήποτε πτέρυγα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου καί τοῦ δημόσιου γηπέδου ἂν ἐπιχειρήσετε νά ἀντλήσετε πληροφορίες καί ἐκτιμήσεις, θά διαπιστώσετε, ὅτι ἡ σύγκλιση βρίσκεται στήν κατωφέρεια τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καί στήν ὁμολογία, ὅτι ὁ κομήτης «Χριστόδουλος» χάνει τό φῶς του καί πέφτει, μέ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, στόν ἀφανισμό καί στήν περιφρόνηση.

Ὅλοι πιέζονται, ἀπό τήν ἠθική ἀπαξία τῶν περιστατικῶν, νά χαμηλώσουν, ἀπογοητευμένοι, τήν ἔνταση τοῦ θαυμασμοῦ τους. Νά συσταλοῦν. Νά φανερώσουν τήν ἀγωνία τους. Νά θρηνησοῦν.

Ἐντύπωση ἰδιαίτερη προκαλεῖ ἡ ραγδαία ἀνατροπή τοῦ κλίματος μέσα στούς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄν ἐξαιρέσετε δέκα δεσποτάδες, κόλακες ἢ μέλη τοῦ κλάμπ τῶν ὁμοφυλόφιλων, πού ἐπενδύουν, γιά λόγους προσωπικούς, στό ταμιευτήριο τῆς κολακείας καί, πού λιβανίζουν τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο μέ ἐμετικό λόγο θαυμαστικῆς προσκόλησης, ἡ συντριπτική πλειοψηφία τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος δημοσιοποιεῖ ἀνοιχτά τήν ἀπογοήτευσή της. Ἱεράρχες, πού εἶχαν ταχτεῖ «ὑπέρ» τῆς ἀνάδειξης τοῦ κ. Χριστόδουλου σέ Ἀρχιεπίσκοπο, πού εἶχαν κινηθεῖ δρα-

σπήρια για την προβολή της υποψηφιότητάς του και είχαν έκτεθει ως έξαρτημένα όργανα της παράταξής του, σκύβουν, τώρα, τό κεφάλι, μετανοιωμένοι και όμολογούν την ήττα τους.

-Ο Χριστόδουλος απέτυχε.

-Ο Χριστόδουλος μάς διέψευσε.

-Ο Χριστόδουλος μάς απογοήτευσε.

-Ο Χριστόδουλος αποδείχτηκε άρχομανής και καταχραστής της έμπιστοσύνης μας.

Τέτοιες αποκρίσεις και πολλές παρόμοιες, έπιστέφουν τίς ιδιωτικές και τίς δημόσιες συζητήσεις των μελών της Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος. Και δίνουν τό στίγμα του ζοφερού κλίματος, πού κυριαρχεί, τούτη την ώρα, στά ένδότερα του άνώτατου Συνοδικού όργάνου.

Κάποιοι, μάλιστα, από τούς Ίεράρχες δέ διστάζουν νά προχωρήσουν και σέ άκρότατες έπισημάνσεις. Νά υπογραμμίσουν, ότι δέν είναι δυνατό νά ανακάμψει ή έκκλησιαστική διοίκηση, άν δέν αποχωρήσει από τόν άρχιεπισκοπικό θρόνο ο κ. Χριστόδουλος. Και ως άκτίνα φωτός, μέσα στον κατασκότεινο όρίζοντα, θεωρούν τή χαρισματική πρόρρηση του μακαριστού γέροντα Πορφυρίου, ότι ο διάδοχος του Σεραφείμ δέ θά κρατηθεί στό θρόνο περισσότερο από μιά πενταετία.

Ένδεικτικό αύτου του κλίματος και αύτης της τάσης είναι και τό γεγονός, ότι οί φυγόκεντρες δυνάμεις διαζωγραφούν, από τώρα και τίς φυσιογνωμίες των μανταρίνων, πού έχουν βάλει σέ κίνηση τόν προεκλογικό μηχανισμό, βέβαιοι, πώς ο Χριστόδουλος δέ θά άντέξει για πολύ στην άρχιεπισκοπική καρέκλα. "Άνθρωποι, πού τούς πρόβαλε, όχι δίχως καταπάτηση της υπό-

σχέσης του και της δέσμευσής του για άνάδειξη των ίκανών και των άκατηγόρητων, αυτόπροβάλλονται, εύκαιρως άκαίρως, ως οί βέβαιοι διάδοχοί του. Τρέχουν από έπαρχία σέ έπαρχία και από πανήγυρη σέ πανήγυρη, για νά άγρεύσουν φίλους και ψηφοδότες και έτοιμάζονται πυρετωδώς για την άναμέτρηση, πού θά άνεβάσει τή διάδοχη κατάσταση στην ήγερτική έπαλξη της Άρχιεπισκοπής Άθηνών.

Ο Χριστόδουλος είναι μεθυσμένος από την αίγλη της έξουσίας, αλλά δέν είναι κοιμισμένος. Πληροφορείται τίς κινήσεις. Και έξοργίζεται. Δέν έχει, όμως, τόν τρόπο, νά άνατρέψει τό κλίμα της καθολικής δυσαρέσκειας και νά φρενάρει την όρμή των δελφίνων.

Πρέπει νά υπογραμμιστεί, ότι οί μεταλλαχολικές όμολογίες της πλειοψηφίας των μελών της Ίεραρχίας δέν είναι χωρίς έκκλησιολογικά και νομικά έρείσματα. Οί Μητροπολίτες, πού έκφράζονται μέ τόσο δυσαρέσκεια και, πού αποστάζουν, κατά τίς συζητήσεις τους, την πικρότατη γεύση της απογοήτευσής τους, δέν αποφαίνονται έπιτόλεια και δέν κατηγορούν τόν προκαθήμενο, παραδομένοι στη συναρπαγή της στιγμής. Έκφράζονται από περιουσία θλιβερής έμπειρίας. Διατυπώνουν κρίσεις για συμπεριφορές και για έξελίξεις, πού έπνιξαν τίς άγαθές προσδοκίες τους και έσπρωξαν στό βάθρο του έξευτελισμού όλόκληρο τό Σώμα των Έπισκόπων της Έκκλησίας της Ελλάδος.

Οί 80 Μητροπολίτες και αύτοί, πού ψήφισαν τό Χριστόδουλο και εκείνοι, πού τόν άνέχτηκαν, προσδοκούσαν

ὅτι θά ἀναστήσει τὴν καταπληγωμένη Συνοδικότητα καὶ ὅτι θά σεβαστεῖ τίς προσωπικότητες καὶ τίς γνώμες τῶν συνιεραρχῶν του. Ὅτι θά καλλιεργήσει τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς Συνοδικῆς συνεννόησης. Ὅτι θά παραχωρήσει δικαιώματα ὀργάνωσης καὶ δράσης σέ ὅλους τοὺς συνεπισκόπους του. Καί ὅτι δέ θά αὐτοπροβάλλεται ὡς ὁ μοναδικός καὶ ἀποκλειστικός ἡγέτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτό δέν ἔγινε. Ὁ Χριστόδουλος ἐπνιξε τὴ Συνοδικότητα καὶ ἔσπρωξε στό περιθώριο τῆς ἀναρμοδιότητας καὶ τῆς ἀπαξίας τοὺς συλλειτουργοὺς του. Ἐφτασε στὴν ἀκραία ἔκφραση τῆς ἀλαζονείας, νά ζητήσει νά ὑποταχτοῦν ὅλοι στό σκήπτρο του καὶ νά σκύψουν νά τὸν προσκυνήσουν. Ἐκεῖνος ὁ ἀγῶνας του, πού ἀναστάτωσε τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀναψε κόκκινο φῶς στό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης, δέν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρά ἡ ἔκρηξη τῆς ἄρρωστημένης του φιλοδοξίας καὶ ἡ ἀπαίτησή του νά καθυποτάξει ὅλους τοὺς Συνοδικούς Ἱεράρχες.

Καί ὅχι μόνο αὐτό. Στοιχημένος στὴν τακτικὴ τοῦ προκατόχου του, πού εἶχε ἀνυψώσει σέ φιλοσοφία του καὶ σέ Θεολογία του τὸν ἀμοραλισμό καὶ τὴν αὐθαιρεσία, μεθοδεύει καὶ αὐτός κατὰ τέτοιο τρόπο τὴ λειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ, ὥστε νά λαλάει αὐτός μόνος, ὡς πετεινός καὶ νά φιμώνονται ὅλοι οἱ, κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ κατὰ τὸ Νόμο, συνυπεύθυνοι Μητροπολίτες.

Κλασσικὴ καὶ κραυγαλέα περίπτωσις ἡ μεθόδευσις τοῦ περασμένου

Ἀπριλίου. Ὁ Χριστόδουλος, ὡς πρόεδρος τοῦ Συνοδικοῦ σώματος, ἐκμεταλλεύτηκε τὴν ἀπουσία δυό Συνοδικῶν Συνέδρων, σχημάτισε πλασματικὴ πλειοψηφία καὶ ξαπόστειλε στοὺς σκοτεινοὺς θαλάμους τῶν ἀρχείων του μιὰ ἀπὸ τίς πύες βρωμερές ὑποθέσεις, τὴν ὁμοφυλοφιλικὴ δραστηριότητα φίλου του Μητροπολίτη, πού καταγεγραμμένη καὶ τὴν Ἱεραρχία καὶ ὁλόκληρη τὴν ἑλληνικὴ Ἐκκλησία. Χωρὶς νά εἶναι τὸ θέμα δηλωμένο στὴν ἡμερήσια διάταξη, καὶ χωρὶς ἡ ἀντιμετώπισή του νά «ἐμπίπτει» στίς ἀρμοδιότητες τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ ἔφερε αἰφνιδιαστικά γιὰ συζήτηση, μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν δυό Συνοδικῶν Συνέδρων. Καί, συνοπτικά, δίχως διεξοδικὴ μελέτη καὶ δίχως διερεύνηση τῶν σχετικῶν ἄρθρων τοῦ Νόμου περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, ζήτησε νά θεωρηθοῦν ἀπαράδεκτες οἱ καταγγελίες καὶ νά μπεῖ ὁ ὑπέρφθορτος φάκελος στό ἀρχεῖο.

Ἄλλη ρίζα πικρίας καὶ ἀφορμὴ μετανάστευσης τῶν «πρώην φίλων» του, εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ ψεύδους κατὰ τίς ἀνακοινώσεις του καὶ κατὰ τίς ἐνημερώσεις του καὶ ἡ καταφυγὴ στό ἔσχατο διαβλητὸ μέσο τῆς πλαστογραφίας, στίς περιπτώσεις, πού δέν εἰσακούεται ὁ λόγος του κατὰ τίς ἐπισκοπικὲς ἐκλογές καὶ δέν ὑποτάσσονται οἱ ἐκλεκτορες στὴν ἐπιθυμία του νά προωθηθοῦν οἱ κόλακες του στό ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης.

Πολλοὶ Μητροπολίτες, παρόντες στὴν αἴθουσα τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας, καταγγέλλουν ἀνοιχτά, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους χρωστάει τὴν

έκλογή του και την ανάδειξή του σε Μητροπολίτη στην έκλογική κομπίνα, πού έκανε ο Χριστόδουλος κατά την καταμέτρηση των ψήφων. Τό περιστατικό τό αντίληφθηκαν και τό καταδίκασαν. Άλλά ο πρόεδρος του Σώματος έκανε πώς δέν άκουσε τίποτα και προχώρησε στην επικύρωση της έκλογής και στην Ίεροτελεστία της χειροτονίας.

Ένδεικτικό, άλλά και τρανταχτό παράδειγμα έξαπάτησης του Ίεραρχικού Σώματος, είναι και ή μεθόδευση και ή διαχείριση της επίσκεψης του Πάπα Ίωάννη Παύλου στην Άθήνα κατά τό Μάϊο του 2001. Ο Χριστόδουλος την ήθελε την επίσκεψη αυτή. Και την όργάνωσε μυστικά, σε σειρά επικοινωνιών και διαβουλεύσεων μέ παράγοντες του Βατικανού. Όταν, όμως, είδε, ότι στους θεολογικούς και στους θρησκευτικούς κύκλους ύψώθηκαν κύματα αντίδράσεων, προσπάθησε νά μεταθέσει τίς εύθυνες της πρόσκλησης στον κυβερνητικό μηχανισμό. Βγήκε και φώναξε και ύποστηριξε, ότι ο Πάπας έρχεται στην Άθήνα, προσκαλεσμένος από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Και ότι ο Ίδιος δέν έχει καμιά ανάμιξη μήτε στην πρόσκληση, μήτε στην κατάρτιση του προγράμματος των τιμητικών έκδηλώσεων.

Τώρα, δυό χρόνια μετά τό μεγάλο εκείνο ψέμα, άποκαλύπτεται ή σκηνοθεσία. Χωρίς ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας νά έχει καμιά ανάμιξη, χωρίς ο κρατικός μηχανισμός νά κάνει την παραμικρή κίνηση, ο Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος συσκέπτεται μέ παράγοντες του Βατικανού και όργανώνει την δική του, ανταποδοτική επίσκεψη στην καθέδρα του Παπικού πρωτείου.

Αν τό Μάϊο του 2001 ο Πάπας δέν ήρθε νά επισκεφθεί την ελληνική Έκκλησία και άν ή επίσκεψη αυτή δέν ήταν σε γνώση του Έλληνα Άρχιεπισκόπου, τί λόγο έχει ή ανταπόδοση; Από την πλευρά του ίταλικού κράτους δέν ύπάρχει πρόσκληση προς τό Χριστόδουλο, ύπογραμμένη από τον Πρόεδρο της ίταλικής Δημοκρατίας. Ύπάρχει πρόσκληση του Πάπα. Και μάλιστα, μέ τη σαφή διατύπωση, πώς ο Πάπας θέλει νά ανταποδώσει τίς τιμές και νά προωθήσει τίς καλές σχέσεις μέ την Όρθόδοξη Έκκλησία της Ελλάδος.

Τελευταία, ένοχλημένος από τό γεγονός, ότι οι μυστικές διαβουλεύσεις του μέ τους παράγοντες του Βατικανού δέν μπόρσαν νά κρατηθούν μυστικές, προσπάθησε νά αντιδράσει μέ μία συμβολική, σκοτεινή δηλωσι. Είπε: «Έχω κουραστεί νά έπαναλαμβάνω προς τους κακοπίστους ότι μία τέτοια επίσκεψη πρέπει νά έχει κάποιο πρακτικό και πνευματικό άποτέλεσμα και νά μήν είναι μόνο προς τό θααήναι τοίς ανθρώποις, μόνο προς την ίκανοποίηση κάποιας σκοπιμότητας...». Μέ τη δήλωσή του αυτή δέ βεβαιώνει τους άποδέκτες, ότι ή επίσκεψη δέν πρόκειται νά γίνει και ότι δέ μεθοδεύεται. Άπλούστατα, αφήνει άνοιχτό τό ένδεχόμενο, νά έμφανιστεί αύριο στά μέσα ένημέρωσης και νά ανακοινώσει, ότι θά πραγματοποιηθεί ή επίσκεψη, έπειδή, κατά τη διαδικασία των σκληρών διαπραγματεύσεων, έξασφάλισε σημαντικές ύποσχέσεις και είναι άπόλυτα βέβαιος, ότι ή συνάντηση της Ρώμης θά δώσει «πρακτικό και πνευματικό άποτέλεσμα».

Ή δεύτερη αυτή φάση των μυστικών συνεννοήσεων και των άδιαφανών

διαδικασιῶν φωτίζει τήν ἀπάτη, πού ἔγινε πρίν δυό χρόνια.

Μέ τέτοια περπατησιά, πῶς νά κρατηθεῖ ψηλά τό ἀρχιεπισκοπικό κύρος; Καί πῶς οἱ Μητροπολίτες, «ἀδελφοί καί συλλειτουργοί»(!!) νά κρατηθοῦν σέ σχέση ἐκτίμησης καί ἐπανάπαυσης; Πῶς νά προσφέρουν ἐμπιστοσύνη καί πῶς νά παραχωρήσουν ψῆφο κατάφασης στίς μηχανορραφίες καί στίς μεθοδεύσεις ἐπικάλυψης τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων; Πῶς ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ νά ἐπικροτήσῃ τίς ἐπαγγελίες καί πῶς νά χειροκροτήσῃ τό κομπολόι τῶν ὑποπτῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἔργων; Πῶς νά ἔχει τήν πληροφορία καί νά νοιώσῃ ἀσφάλεια, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση πορεύεται στή λεωφόρο τῆς παράδοσης καί μεταφέρει στή σύγχρονη ζωή τήν εὐωδιά τῆς Πατε-

ρικής ἀγιότητος; Καί πῶς οἱ ἄθεοι, οἱ ἄνθρωποι, πού ἔχουν πνίξῃ μέσα τους τή δίψα τοῦ Θεοῦ, νά μὴν ἀραδιάζουν καθημερινά τά ἀρχιεπισκοπικά ὀλισθήματα, γιά νά πλήξουν τήν Ἐκκλησία καί νά ἐγκλωβίσουν στό ἀθεϊστικό στρατόπεδο τά σκανδαλισμένα καί κλονισμένα μέλη Της;

Οἱ στιγμές εἶναι κρίσιμες. Οἱ ἱστορικές διαδρομές ἐπικίνδυνες. Τό «φαινόμενο Χριστόδουλος» ἀπογοητευτικό καί καταλυτικό.

Ἴσως δέν ὑπάρχει ἄλλη λύση, ἀπό αὐτή πού προτείνουν οἱ πρώην συνοδοιπόροι του καί θαυμαστές του. Ἡ ἀπομάκρυνσή του ἀπό τό «ἄκρως ὑπεύθυνο» διακόνημα τῆς πλοήγησης τοῦ σκάφους τῆς Ὁρθόδοξης ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

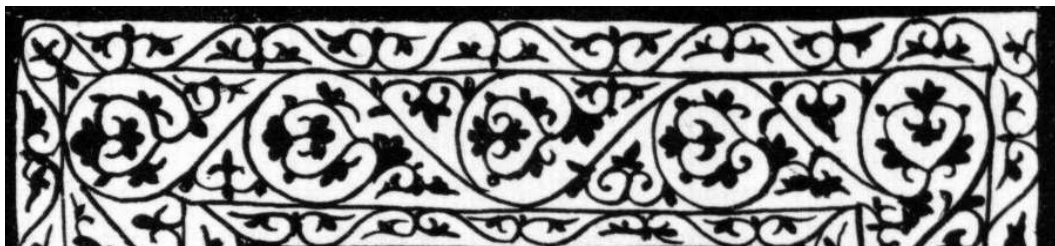
Παπα-Γιάννη

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, πραξικοπηματικά, ἔσβησε τό ἀρχεῖο τῶν βρωμερῶν σκανδάλων τῶν ὁμοφιλόφυλων δεσποτάδων ἀπό τό δίσκο-ἀρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τό φόρτωσε στό σκληρό δίσκο τῆς μνήμης τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

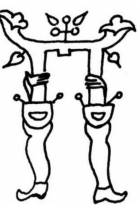
Ὅπως καταλαβαίνεις, ἀπό αὐτό τό δίσκο δέ σβήνονται οἱ μνήμες, ὅσο καί ἂν τό προσπαθήσῃ.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΑΟΡΙΣΤΕΣ ΑΠΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

αρατηρούμε ότι ο Μακαριώτατος σε πολλές περιπτώσεις είτε στα κηρύγματά του και στις όμιλίες του, είτε σε δηλώσεις του, είτε ακόμη και σε επίσημες συν-

εδρίες των εκκλησιαστικών οργάνων αισθάνεται την ανάγκη να απολογηθεί. Παραπονείται, και παραπονείται έντονα, για όσα γράφονται και λέγονται, με ιδιαίτερη μάλιστα έμφαση για όσα λέγονται σε βάρος του προσώπου του. Και αποδίδει αυτά σε συκοφαντικές γραφίδες, σε κακόπιστες διαθέσεις αντιπάλων του, ακόμη και σε έχθρους της Έκκλησίας. Ο απολογητικός του όμως λόγος πάσχει αοριστία. Είναι ασαφής και αψηρημένος. Ξεκινάει με την άποψη ότι οι όποιες κατηγορίες προέρχονται από συκοφάντες και έχθρους της Έκκλησίας, που σκοπό έχουν να πλήξουν την ίδια την Έκκλησία, ιδιαίτερα μάλιστα το πρόσωπο του Προκαθημένου της. Και με αυτό το σκεπτικό δεν έξειδικεύει τα όποια παράπονα με αναφορά σε συγκεκριμένα περιστατικά, πού, καταυτόν, αποτελούν το αντικείμενο αυτών των συκοφαντιών και κατηγοριών. Σε καμμία από τις δηλώσεις-απολογίες του δεν βλέπουμε να εστιάζει τον αντιρρητικό του λόγο σε συγκεκριμένα στοι-

χεΐα, τα όποια θα πείθουν τον ακροατή ή τον αναγνώστη, θα ξεκαθαρίζουν την αλήθεια ή θα καταγράφουν το μέγεθος της «συκοφαντίας». Γιατί είναι κοινός τόπος, και μάλιστα ο Μακριώτατος ως νομομαθής θα πρέπει κατεξοχήν να το γνωρίζει, ότι, όταν κάποιος απολογείται ή δι-δει εξηγήσεις, θα πρέπει, για να γίνει κατανοητός και πειστικός ο λόγος του, να αναφέρεται σε συγκεκριμένα περιστατικά και καταστάσεις και επί πλέον με την απολογητική παράθεση των αντιρρήσεων του θα πρέπει να γίνεται αναφορά σε συγκεκριμένα και πάλι στοιχεία.

Οι απολογητικές αναφορές του Μακαριωτάτου είναι γενικές και αόριστες, «παντός καιρού», ώστε να ταιριάζουν σε κάθε περίπτωση.

Και είναι μὲν αληθές ότι πολλά λέγονται και γράφονται. Άλλοτε με καλόπιστη διάθεση και άλλοτε με ανειλικρινή πρόθεση, ακόμη και από πρόσωπα που δεν έχουν ιδιαίτερη προσέγγιση στα εκκλησιαστικά πράγματα. Η αλήθεια όμως είναι μία και μοναδική. Και θα την αναζητήσουμε όχι με γενικόλογες και ασαφείς αναφορές, αλλά με την παράθεση στοιχείων και με τη διατύπωση πειστικών και βάσιμων επιχειρημάτων. Τα λοιπά, τολ-

μοῦμε νὰ τὸ ποῦμε, εἶναι «ἐκ τοῦ πονηροῦ».

Ἐπιλεκτική παράθεση ὀρισμένων ἀπὸ τὰ φαινόμενα αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ μᾶς κάνει νὰ προβληματισθοῦμε πολὺ σοβαρά.

Πολλὰ γράφτηκαν καὶ ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ γράφονται γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ προσκυνήματος τῶν Τεμπῶν στὴ Λάρισα. Τέσσερις διαχειριστὲς τοῦ προσκυνήματος διέπραξαν κακουργήματα. Καὶ μὲ πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ Τριμελοῦς Ἐφετείου Κακουργημάτων καταδικάσθηκε ὁ καθένας σὲ κάθειρξη ὀκτῶ ἐτῶν! Ἀνάμεσα τοὺς καὶ δυὸ κληρικοί, πού, ἀπὸ τότε, πού ἀνέκυψε τὸ πρόβλημα μέχρι τώρα, ἀσκοῦσαν ἀνενόχλητα τὰ ἱερατικά τοὺς καθήκοντα. Τὰ ἔντυπα καὶ τηλεοπτικὰ μέσα σχολίασαν μετ' ἐπιτάσεως τὸ τραγικὸ καὶ θλιβερὸ αὐτὸ φαινόμενο. Δὲν εἴμεθα ἐμεῖς ἐκεῖνοι πού θὰ καταλογίσουμε ἀνάμειξη ἢ συμμετοχὴ στὸ Μητροπολίτη. Φρονοῦμε ὅμως, ὅτι ἡ εὐθύνη τοῦ τελευταίου ἐντοπίζεται τουλάχιστον στὴν ἐπιλογὴ καὶ στὸ διορισμὸ ὡς διαχειριστῶν τῶν συγκεκριμένων προσώπων καὶ ἰδιαίτερα τῶν κληρικῶν. Περιμέναμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ἀπαντώντας στὰ δικαιολογημένα παράπονα τοῦ ποιμνίου, νὰ ἐξηγήσει ὄχι γενικὰ καὶ ἀόριστα ἀλλὰ μὲ συγκεκριμένες ἀναφορές, ἂν ζητήθηκαν εὐθύνες ἀπὸ τὸ Μητροπολίτη, ἔστω γι' αὐτὴ τὴν ἐπιλογὴ τῶν διαχειριστῶν τοῦ προσκυνήματος, πού μὲ δικαστικὴ ἀπόφαση κρίθηκε ὅτι διέπραξαν τὸ ἀνοσιούργημα τῆς καταλήστευσης ἱεροῦ χρήματος. Γιατί γεννᾶται, καὶ ἔντονα διατυπώνεται διὰ τοῦ τύπου, ἡ εὐλογη ἀπορία ἀπὸ ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς μεγάλης καὶ πολύπαθης Μητροπόλεως Λαρίσης; Δὲν βρέθηκαν δυὸ ἔντιμοι πολίτες ἀπὸ

τὸ λαὸ τῆς Λάρισας καὶ δυὸ εὐλαβεῖς ἱερεῖς ἀπὸ ὅλους τοὺς κληρικοὺς τῆς Μητροπόλεως, γιὰ νὰ τοὺς ἀνατεθοῦν τὰ καθήκοντα τῶν διαχειριστῶν τοῦ τόσο εὐαίσθητου προσκυνήματος τῶν Τεμπῶν; Δὲν θὰ ἔπρεπε ὁ Δεσπότης μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια, μὲ φόβο Θεοῦ, νὰ κάνει τὴν ἰδιάζουσα αὐτὴ ἐπιλογὴ καὶ δὲν φέρει καὶ ὁ ἴδιος, τουλάχιστον γιὰ μόνο τὸ λόγο αὐτό, μερίδιο εὐθύνης γιὰ τὸ διασυρμὸ τῆς Μητροπόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας; Αὐτὰ ὅλα τὰ εὐλογα παράπονα, πού κατασκανδάλισαν τὸ ποίμνιο, ἔπρεπε νὰ ἀπαντηθοῦν μὲ συγκεκριμένα ἐπιχειρήματα καὶ πειστικὲς αἰτιολογίες. Πρῶτα ἀπ' ὅλους ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ στὴ συνέχεια καὶ ἀπὸ τὴ Σύνοδο.

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, πού σάλος ξέσπασε ἀπὸ δημοσιογράφους σὲ ἐπαρχιακὴ Μητρόπολη γιὰ φερόμενες ὡς παράδοξες δραστηριότητες τοῦ Μητροπολίτη τῆς περιοχῆς. Ὁ τελευταῖος μετὰ τὸ σάλο αὐτὸ κατέθεσε μήνυση γιὰ συκοφαντικὴ δυσφήμιση. Οἱ δημοσιογράφοι ἀπαλλάχθηκαν παμψηφεί ἀπὸ τὸ ποινικὸ δικαστήριό γιὰ τὶς κατηγορίες πού τοὺς ἀποδόθηκαν. Ἀπαλλακτικὴ ἦταν καὶ ἡ πρόταση τοῦ εἰσαγγελέα. Μάλιστα ὁ τελευταῖος μετὰ τὴ διενέργεια προκαταρκτικῆς ἐξέτασης ἄσκησε ποινικὴ δίωξη κατὰ τοῦ Μητροπολίτη καί, ἀπὸ ὅσα γνωρίζουμε, ἡ ποινικὴ ὑπόθεση εὐρίσκεται στὸ στάδιο τῶν ἀνακρίσεων. Ὁ Μακαριώτατος μᾶς ἐξέπληξε καί, ὅπως γράφτηκε στὸν τύπο (ρεπορτάζ Γ. Παπαθανασόπουλου στὴν ἐφημερίδα «ΕΛ. ΤΥΠΟΣ»), σὲ μία ἀπὸ τὶς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου πρότεινε καὶ ἡ Δ.Ι.Σ. δέχθηκε νὰ ἐκφρασθεῖ ἡ «ἠθικὴ στήριξη» στὸ Μητροπολίτη γιὰ τὴ δικαστικὴ του περιπέτεια. Ὑπῆρξε καὶ μία μειοψηφία στὴ συνοδικὴ αὐτὴ

ἀπόφαση. Μεταφέρουμε τὰ γεγονότα, ὅπως αὐτὰ γράφτηκαν καὶ σχολιάσθηκαν στὸν τύπο, χωρὶς νὰ προσθέτουμε τίποτε καὶ χωρὶς καμμιά τοποθέτηση ἐπὶ τῆς οὐσίας. Καὶ ἐδῶ ὁ Μακαριώτατος ἔπρεπε νὰ ἀπολογηθεῖ. Καὶ εἶχε ἰδιαίτερο λόγο νὰ ἀπολογηθεῖ, ἀφοῦ σαυτὸν ἀνῆκει ἡ πρωτοβουλία τῆς πρότασης. Ἐπρεπε νὰ ἀναφερθεῖ στὶς συγκεκριμένες κατηγορίες κατὰ τοῦ Μητροπολίτη καὶ νὰ παραθέσει τὰ ἀντίθετα ἐπιχειρήματα καὶ τὶς ἀποδείξεις ποὺ ὁδήγησαν τόσο τὸν ἴδιο νὰ προτείνει, ὅσο καὶ τὴ Σύνοδο νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν πρόταση «ἠθικῆς στήριξης» στὸ Μητροπολίτη ἐξαιτίας τῆς δικαστικῆς του περιπέτειας, ἡ ὁποία βέβαια εἶχε τὴν παραπάνω κατάληξη.

Εἶναι σὲ ὅλους γνωστὰ τὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται σὲ μεγάλο Μοναστήρι. Ἦλθαν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας ἀπὸ ἀναφορὲς ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκθέσεις κρατικῶν λειτουργῶν. Καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι γνωστὰ καὶ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ στὴ Σύνοδο. Περιμέναμε τὸ Μακαριώτατο νὰ πάρει θέση. Νὰ δώσει τὶς δέουσες ἐξηγήσεις κατὰ τρόπο σαφῆ καὶ ὀρισμένο καὶ ὄχι ἀόριστα καὶ μὲ γενικολογίες. Γιὰ νὰ πεισθεῖ καὶ ὁ ταλαίπωρος λαός, ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια ἢ ποῖο εἶναι τὸ μέγεθος τῆς συκοφαντίας. Ὅμως, ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῇ. Προφανῶς ἐπικράτησε καὶ ἐδῶ ἡ γενικὴ ἀποψη ὅτι ὅλα αὐτὰ «*προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας*».

Σὲ δημοσίευμα τοπικῆς ἐφημερίδας ἀναγράφεται καὶ τοῦτο. Εὐρισκόμενος ὁ Μακαριώτατος σὲ ἐπαρχιακὴ Μητρόπολη αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη, οἰονεὶ ἀπολογούμενος, νὰ πεῖ, ὅτι μὴν ἀκοῦτε ὅσα λέγονται γιὰ τὸ Δεσπότη σας. Εἶναι κακόβουλα καὶ συκοφαντικά. Καὶ ἐδῶ ὁ Μα-

καριώτατος κατέφυγε στὴν προσφυλὴ του μέθοδο τῆς ἀοριστολογίας. Δὲν γνωρίζουμε τὸ Μητροπολίτη οὔτε παίρνουμε καμμιά ἀπολύτως θέση στὶς τυχόν κατηγορίες. Ὁ Μακαριώτατος, ὅμως, ἔπρεπε νὰ ἦταν σωστός καὶ πειστικός στὴν τοποθέτησή του. Ἀλλὰ δὲν ἀνέφερε οὔτε τί λέγεται σὲ βάρος τοῦ Δεσπότη, οὔτε τί ἀποδίδεται σ' αὐτόν, οὔτε ἀκόμη προέβαλε συγκεκριμένα ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ καταδείξει ποῖα εἶναι ἡ ἀλήθεια ἢ ποῦ ἐντοπίζεται ἡ συκοφαντία καὶ νὰ πεισθεῖ ἔτσι τὸ ποίμνιο καὶ νὰ μὴ μένει, μὲ τὶς ἀόριστες αὐτὲς ἀναφορὲς, στὴν ἀμβολία του.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Πρόσφατα δημοσιεύθηκε στὸν ἡμερήσιο ἀθηναϊκὸ τύπο ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτη Ἀκαρνανίας ἀπευθυνόμενη στὸν ἴδιο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπίσκεψη μελῶν τῆς Συνόδου γιὰ τὴ διαπίστωση τῆς κατάστασης τῆς υἱείας του. Ὁ Σεβασμιώτατος διατυπώνοντας τὸ παράπονο γι' αὐτὴ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματός του ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, θίγει καὶ ἓνα σοβαρότατο ζήτημα καὶ θέτει τὸ δάκτυλό του «*εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν*». Ἀναφέρεται σὲ θέματα ἠθικῆς τάξης καὶ σὲ ιδιόρρυθμες συμπεριφορὲς «*ἀδελφῶν*» του, γιὰ τὰ ὁποῖα «*πολλὰ καὶ λέγονται καὶ γράφονται*» καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα «*δὲν ἀσχοληθήκατε*», ὅπως χαρακτηριστικὰ ἐπισημαίνει στὴν ἐπιστολὴ του. Τὰ θέτει σὲ πρώτη προτεραιότητα καὶ μὲ παραδείγματα. Καὶ διερωτᾶται μὲ ἔντονο προβληματισμό, ἐνεργὸ μέλος καὶ αὐτὸς τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ 38 ἔτη: «*Ἡ λέξι καθαροῦ δὲν μας ἐγγίζει*»!

Περιμένουμε, μὲ ἀγωνία καὶ πόνο πολὺ, στὸ σοβαρότατο καὶ οὐσιῶδες αὐτὸ ζήτημα ποὺ τίθεται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη

Μέ τό κουτό μου τό μυαλό

Μέ τό κουτό μου τό μυαλό σκέφτομαι, παρακολουθώ τά καθημερινά γεγονότα, μελετάω τίς συμπεριφορές, βγάζω συμπεράσματα.

Οί ειδήσεις, απανωτές, μέ βομβαρδίζουν. Έρχονται, σά σφήκες καί μοῦ κλέβουν τόν ὕπνο. Μέ κάνουν νά καταριέμαι τήν ἐποχή μου καί νά σιχαίνομαι τόν ἑαυτό μου καί τό περιβάλλον μου. Στή θέση τοῦ νεωκόρου, πού βρίσκομαι, τό αὐτί μου πιάνει καί τό τρανταχτό ξέσπασμα τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τόν παραμικρό ψίθυρο, πού μεταφέρει τά συναρπαστικά μυστικά. Τό κουτσομπολιό τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων. Καί τό ψιλό γαζί τῶν παπάδων, πού παρακολουθοῦν τή φανερό καί τήν κρυφή διάσταση τῆς ζωῆς τοῦ ἱερατείου, τοῦ ἀνώτατου καί τοῦ ἀνώτερου, καί ἔχουν πάντα κάτι τό καινούργιο νά ρίξουν στοῦ παγκάρι τῆς σκανδαλοθηρίας. Καί ἐγώ τά μαζεύω ὅλα αὐτά προσεκτικά. Καί συναρμολογῶ τή δική μου κρίση καί τήν προσωπική, μελαγχολική προσέγγιση στήν πραγματικότητα.

Ἄκαρνανίας, ποιά θά εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Μακαριωτάτου. Ποιά θά εἶναι ἡ ἀπολογία του. Ὅχι ἡ ἀσαφὴς καὶ γενικόλογη, ἀλλὰ ἡ συγκεκριμένη καὶ πειστική. Καί, διατυπώνοντας τίς ἐπιφυλάξεις μας, πολὺ φοβούμεθα ὅτι τέτοια ἀπάντηση δυστυχῶς δὲν θά δοθεῖ.

ὁ Σχολιαστής

Τόν τελευταῖο χρόνο, κυριολεκτικά, ἐπιηξα, ἀκούγοντας τά σκάνδαλα τῶν ἱερωμένων, πού ἀνήκουν στήν ἡγετική πρωτοπορεία τῆς Ἐκκλησίας μας. Τῶν δεσποτάδων μας, πού ἐμεῖς οἱ νεωκόροι τοὺς ἀντικρύζουμε μέ τρόπο καί τοὺς ὑπηρετοῦμε μέ ἀδιαμαρτύρητη δουλοπρέπεια.

Δέν εἶναι μονάχα οἱ πληροφορίες, ἡ νηφάλια ἐνημέρωση ἢ τά παθιασμένα ξεσπάσματα τῶν παπάδων τῆς ἐνορίας μας, πού μέ ἔκαναν νά βγῶ ἀπό τά ρούχα μου καί νά περιφέρω στοὺς δρόμους καί στοὺς κλειστοὺς χώρους τῶν συναντήσεων τήν ἀγανάκτησή μου καί τήν ὀργή μου. Οἱ παπάδες ἦταν γιά μένα τό πρῶτο καί τό πιό αὐθεντικό κανάλι τῆς ἐνημέρωσής μου. Ἀλλά, παράλληλα καί τά ἄλλα ὀχήματα τῶν ειδήσεων, πού λειτουργοῦν στὸν κοσμικὸ χῶρο, ἐνεργοῦσαν τό ἐπίσημο τσεκάρισμα τῶν παπαδικῶν πληροφοριῶν καί στερεοποιοῦσαν μέσα μου τήν πεποίθηση, πῶς, στὸ ἀνώτατο κλιμάκιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ἡ σαπίλα ἔχει φτάσει σέ τέτοια φάση, πού ὅλα τά λαμπάκια κινδύνου δείχνουν κόκκινο. Οἱ ντροπές ἔχουν καταντήσει τό ἀποκλειστικὸ ἐκκλησιαστικὸ σήριαλ. Κάτι σάν τήν παράλληλη, ἀτέλειωτη καί ἀποκρουστικὴ ἐνημέρωση γιὰ τὴ 17 Νοέμβρη. Καί οἱ ἐκρήξεις τῆς ἀγανάκτησης, στοὺς χώρους συνάντησης τῶν ἀνθρώπων, εἶναι τόσο πυκνές, πού δίνουν τήν ἐντύπωση ὁμοβροντίας.

Καί θέλω νά σᾶς ἐξομολογηθῶ. Ἐγώ δέ μένω στίς ἐκρήξεις. Τό αὐτί μου τίς ἔχει πιά συνηθίσει. Ἔχω πάθει ἐθισμό. Ὁ δικός μου λογισμός προχωρεῖ παραπέρα. Περιεργάζεται τήν ἀπάθεια τοῦ Χριστοῦ - λου, πού τή βρίσκει πονηρή, παμπόνηρη. Κάτω ἀπό τό μανδύα τῆς σιωπῆς του, μοῦ φαίνεται, πώς κρύβει τό δικό του φόβο καί τήν ἀνομολόγητη ἀγωνία του.

Βέβαια, σ' αὐτό τό σπεύρασμα δέν ἔχω καταλήξει μόνος μου. Μέ ἔχουν προσανατολίσει καί οἱ παπάδες τῆς ἐκκλησίας μας, πού γνωρίζουν καλά πρόσωπα καί πράγματα. Καί μέ ἔχουν ἐνισχύσει στήν κρίση μου καί πολλοί ἀπό τούς ἐνορίτες, πού δέν παρασύρονται ἀπό τή στημένη ἐνημέρωση, ἀλλά προσπαθοῦν νά διεισδύσουν πίσω ἀπό τό φτιαχτό παραπέτασμα.

Ὅλοι αὐτοί καί μαζί μ' αὐτούς καί ἐγώ, ἐπικεντρώνουμε τήν προσοχή μας στή συμπεριφορά καί στίς ἀντιδράσεις του Χριστοῦ. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ὑπεύθυνος, στήν κορυφή τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στέκεται σέ ἀπόσταση καί παρακολουθεῖ, μέ σταυρωμένα τά χέρια, τό ξεχειλίσμα τοῦ ὀχετοῦ. Καί περιορίζει τή δραστηριότητά του στήν κηρυγματική διαμαρτυρία. Ὁμολογεῖ, ἐπίσημα, ἀπό τόν ἀρχιερατικό θρόνο, πώς υπάρχουν στήν ἀρχιερατική καί στήν ἱερατική οἰκογένεια ἀδυναμίες καί σκάνδαλα. Καί προτρέπει, ἀπό τό ὕψος τοῦ θρόνου του, τούς σκανδαλοποιούς νά ἀποσυρθοῦν ἀπό τήν ἱερωσύνη. Καί τίποτε περισσότερο.

Ἄν αὕτη τήν προτροπή τήν ἔκανε κάποιος δημοσιογράφος, ἢ κάποιος ἄσχετος παράγοντας τοῦ δημόσιου βίου, θά τήν καταχωροῦσα σάν ξέσπασμα. Ὅταν, ὅμως, τήν κάνει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ κεντρικός μοχλός τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, ὁ ἄνθρωπος, πού βαρύνεται μέ τό χρέος νά καθαρίσει τήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τά σαπρά ἀρχιερατικά καί ἱερατικά βλα-

στήματα, ἡ πρωτοβουλία του προδίδει ἡ ἀμηχανία ἡ δολιότητα. Στέκεται καί φωνάζει νά φύγουν οἱ ἀνάξιοι λειτουργοί ἀπό τήν Ἐκκλησία ἢ γιατί δέν μπορεῖ νά τούς μετακινήσει ἢ γιατί τήν παρουσία τους τή θεωρεῖ μέρος τοῦ παιχνιδιοῦ τῆς δικῆς του ἐπικυριαρχίας.

Καί πρέπει νά σᾶς ὁμολογήσω, πώς, καθώς προχωροῦν οἱ μέρες καί τά σκάνδαλα δέν ἀντιμετωπίζονται καί οἱ σκανδαλοποιοί δέν κουνιοῦνται ἀπό τούς θρόνους τους, στερεώνεται μέσα μου ἡ πεποίθηση, πώς ὑπάρχει μέγας λάκκος στήν ὑπόθεση. Φαίνεται, πώς ὅλα αὐτά, πού κυκλοφοροῦν σάν εἰδήσεις τῆς ἀρβύλας, ἔχουν βάση. Ἀποτελοῦν διολίσθηση τῶν μυστικῶν. Ἀγύγιμα τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστοῦ, λένε οἱ ψιθυριστές πληροφορίες, δέν τολμάει νά ἀντιμετωπίσει τά σκάνδαλα καί τούς σκανδαλοποιούς. Τούς φοβάται. Κυριολεκτικά τούς τρέμει. Γιατί τόν ἀπειλοῦν. Τόν εἰδοποιοῦν, ὅτι ἅμα τολμήσει καί τούς πειράξει, θά κλάψει ὁ ἴδιος. Ἀμα ξηλώσει κάποιο σκανδαλοποιό, τό ξήλωμα θά πάρει τόν κατήφορο. Καί κανένας δέν μπορεῖ νά ὑπολογίσει, ἴσαμε ποῦ θά φτάσει. Ὅπως, ἀκριβῶς, ὅταν ξηλώνεται σέ κάποια ἄκρη ἓνα ροῦχο, τό ξήλωμα τραβάει ἀσυγκράτητο καί καταστρέφει ὁλόκληρο τό ροῦχο.

Καί ὁ Χριστοῦ, μπροστά στό ἐνδεχόμενο νά φτάσει ὁ θόρυβος ἔξω ἀπό τήν πόρτα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του καί οἱ κατηγορίες νά θολώσουν τήν αὐλή του, παίξει κυριολεκτικά «τόν παπά». Κατακεραυνώνει, ἀπό τήν περιωπή τοῦ θρόνου του, τά σκάνδαλα. Καί ἐλίσσεται πονηρά στή σκιά. Ἀφήνει τούς σκανδαλοποιούς νά κυκλοφοροῦν ἀνενόχλητοι. Καί, ἔτσι, περνάει καί αὐτός καλά καί οἱ βρωμεροί ρασοφόροι καλύτερα.

Τό φρακάρισμα.

Σέ κατάσταση ανεπίστροφου φρακαρίσματος βρίσκεται ο Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Θεωρώντας τόν ἑαυτό του ἡγεμόνα Βαβυλωνιακοῦ τύπου, περιφρόνησε καί τούς Ἱερούς Κανόνες καί τό Συνοδικό θεσμό, πού σφραγίζει τή ζωή τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας καί περπάτησε ἀλαζονικά, νομίζοντας πώς μπορεῖ νά ἐπιβάλει τή θέλησή του καί νά τήν ἐμφανίσει, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ὡς θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ὑπῆρξε τό πρῶτο καί τραγικό ὀλίσθημά του.

Ἀτυχῶς, ἀκολούθησε καί δεύτερο. Ὅχι λιγότερο τραγικό καί ὄχι λιγότερο καταλυτικό τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς τιμῆς καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας. Ὁ Χριστόδουλος κινήθηκε, μέ ὑποπτες μεθοδεύσεις καί μέ προκλητική αὐταρχικότητα, γιά νά καλύψει τὰ εἰδεχθέστερα σκάνδαλα, πού κατατάραξαν τήν εὐαισθησία τῆς συνείδησης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καί πού ἔδωσαν ἀφορμές στούς ποικιλόχρωμους σχολιαστές νά πλήξουν τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι κυριολεκτικά σημαδιακό αὐτό, πού συνέβηκε κατά τή σύντομη περίοδο τῆς ἀρχιεπισκοπείας τοῦ Χριστόδουλου. Τό ἕνα μετά τό ἄλλο ξέσπασαν τὰ βρωμερά σκάνδαλα. Καί τό πιό παράξενο, τὰ περισσότερα ξέβρασαν ἀπό τήν αὐλή τοῦ προκαθήμενου. Οἱ στήλες τῶν ἐφημερίδων ὑπερπληρώθηκαν ἀπό τό ρύπο. Οἱ τηλεοράσεις ἔδειξαν σκηνές φρίκης καί ἀηδίας. Ὁ ψιθύρος διεβίβασε τήν ἀπογοήτευση, τή φρίκη καί τὰ ἐρωτηματικά ἴσαμε τὰ ἀπόμακρα χωριά τῆς Ἀττικῆς γῆς καί τίς ἀπόκρημνες βουνοκορφές τῆς Πίνδου. Καί ὁ κ. Χριστόδουλος, σά νά μή συμβαίνει τίποτα!! Ἐόδεψε τὰ 700.000.000 δραχμές καί ἐπισκεύασε τό ἀνάκτορό του. Καί ἀπό κεί μέσα μεθοδεύει τό στραγγαλισμό τῆς Συνοδικῆς συνείδησης, τήν ἀμνήστευση τῶν σκανδαλοποιῶν καί τή σκηνοθέτηση πανηγυριῶν, γιά νά προβάλει ὡς ἥρωες τούς ὁμοφυλόφιλους φίλους του.

Ὁ κίνδυνος.

Τά σκάνδαλα, ὅμως, ἀπανωτά, τόν φράκαραν. Δημιούργησαν ἀτμόσφαιρα πνικτική. Καί τρομερά ἐπικίνδυνη γιά τόν ἴδιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο.

Αὐτή τή στιγμή ὁλόκληρη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος βρίσκεται σέ συναγερμό. Καί περιμένει ἐξελίξεις. Περισσότερο βρίσκονται σέ ἔξαψη καί σέ ἐναγώνιο προβληματισμό ἐκεῖνοι οἱ ἱεράρχες, πού ἐξακολουθοῦν νά στέκουν στό πλευρό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Αὐτούς τούς διακατέχει ὁ φόβος. Γνωρίζουν ὅλα τὰ μυστικά. Εἶναι λεπτομερέστατα ἐνημερωμένοι γιά τὰ σκάνδαλα καί τούς σκανδαλοποιούς. Ξέρουν καί τίς προσωπικές ἀδυναμίες τοῦ Χριστόδουλου. Ὅλες τίς ἀδυναμίες του. Ἀκόμα καί τίς ευνοϊκές συμπεριφορές του πρὸς τούς δεσποτάδες, πού πρόδωσαν τόν ἀνδρισμό τους καί ξέχυσαν στά πεζοδρόμια τῆς δημοσιότητας τίς ὁμοφυλοφιλικές ἰδιορρυθμίες τους. Αὐτοί τρέμουν, μή τυχόν ξαναπεράσουν στίς τηλεοπτικές ὁθόνες οἱ ἀποκαλύψεις τῆς ντροπῆς. Γιατί, ἂν ξεσπάσει, γιά μιά ἀκόμα φορά, αὐτός ὁ σάλος, ὁ Χριστόδουλος δέ θά ἀντέξει νά κρατηθεῖ στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Θά πρέπει νά μαζέψει τὰ θησαυρίσματά του ἀπό τό σπίτι τῆς χλιδῆς καί νά ἐξαφανιστεῖ.

Ὅλα δείχνουν, ὅτι θά περάσουμε καυτό καλοκαίρι. Καί, πιό πολύ, ὁ Χριστόδουλος.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.